

Scénář

Pan Jaroslav Částka vypráví...

„Ale myslím si, že bychom se měli vrátit k tomu, čemu prostě naši a moji předkové rodiče a prarodiče byli nejbliž, že měli širokou rodinu, a ty lidi se o sebe zajímali.“

PAN JAROSLAV ČÁSTKA POCHÁZÍ Z VELETÍNA. VE VELETÍNĚ SE NARODIL A ŽIL TAM DO SVÝCH 9 LET. NARODIL SE DO OBNOVENÉ HÁJOVNY, KTEROU POSTAVIL JEHO TATÍNEK, ABY SI MOHL VZÍT JEHO MAMINKU.

VE VELETÍNĚ ZAŽÍVAL HEZKÉ VZPOMÍNKY, ALE I ŠPATNÉ - TŘEBA Z DOBY VÁLKY, KDY SE MUSELY ODEVZDÁVAT DÁVKY A ANI RODINU ČÁSTKOVÝCH TO NEMINULO.

„Když skončila válka, tak to skončilo vlastně tak, že těsně v tom roce 44 začaly chodit kontroly. Musela ze zabitého prasete odevzdat ta kůže, musela se odevzdávat vajíčka v počtu slepic atd. atd. No a mám z toho takovou špatnou vzpomínku, protože když přišli tito kontroléři, tak první mě a brášku postavili ke zdi a ptali se: „ Wer ist Eier (kde jsou vajíčka), wer ist Milch“, a když jsme nemluvili, tak mě třískali hlavou o zed’.“

OTEC PANA ČÁSTKY TOUŽIL PO VLASTNÍ PŮDĚ. ROKU 1945 SE PROTO RODINA STĚHUJE DO CITIC, KDE NĚJAKOU DOBU BYDLÍ S RODINOU PFEIFFEROVÝCH.

„Měli jsme se nastěhovat 20. prosince roku 1945, jenomže v Chomutově náš vagon odstavili na slepou kolej. A na tý slepý koleji bohužel jsme zůstali tak dlouho, že už to nebylo k vydržení. No tak otec, protože měl uniformu, tak tam došel a řekl jim prostě, co se děje. Škoda, že to neudělal o ty dva tři dny dřív. Přesně na Štědrý den v šest hodin večer přistáli s tím vagonem v Citicích.“

DCERA SOUSEDŮ, KTERÁ BYLA NA VDÁVÁNÍ, MĚLA JAKO VĚNO PŘIPRAVENÝ NÁBYTEK. KONKRÉTNĚ NOVOU KUCHYNI A LOŽNICI.

„Ten domek v Citicích měl kumbály a ty byly ale prostě nepřístupný, byly uzavřeny. A oni tam měli připravenou výbavu. A když zjistili, že jako můj otec, že odjel, postavili tam, tedy ten

nový nábytek. Takže my jsme přijeli a všichni jsme lidově řečeno čuměli, kde se tam vzal ten nový nábytek, když se nikde nevyráběl.“

V ROCE 1968 SE JEDNOHO DNE KONALA KOMISE, ABY SE LIDÉ POUČILI Z KRIZOVÉHO VÝVOJE A MUSEL SE JÍ ÚČASTNIT I PAN ČÁSTKA.

„Oni se mě začali ptát na určité věci. A já jsem se zeptal, aby mi vysvětlili, a že nechápu, proč komunisti jednou téhož člověka zavřou na 9 let do kriminálu, a nakonec je z něj vedoucí, dokonce prezident republiky. A oni se mě ptali, odkud to vím, a já jsem to věděl proto, že doktor Andreas byl teda hejtmanem v Litoměřicích, komunisti ho zavřeli a byl na jedné cele s Gustavem Husákem, pozdějším prezidentem. A to je strašně zaskočilo, nikdo na to neuměl odpovědět, ale nařídili mi, že musím jít za 3 měsíce na nový pohovor.“

TENTO POHOVOR BYL VŠAK NEBEZPEČNÝ A MOHLI JSTE OD NĚJ OČEKÁVAT TREST. PAN ČÁSTKA SE ALE ZNAL S ŘEDITELEM ŠKOLY, KTERÝ PANA ČÁSTKU VAROVAL, ABY SE PŘED KOMISÍ NA NIC NEPTAL.

„Tak jsem k tomu pohovoru šel a ten ředitel byl přítomen a pořád na mě jako gestikuloval. A tak jsem prostě se neprojevil, řekl jsem pouze pravdu a to je fakt, že jsem to ještě jednou prostudoval a že možná je to trošku jinak.“

V ŽIVOTĚ PANA ČÁSTKY SE UDÁLO JEŠTĚ SPOUSTU VĚCÍ, NAPŘÍKLAD SE DOZVĚDĚL, ŽE ZALOŽIL 1. HOKEJOVOU TŘÍDU V EVROPĚ, STAL SE TRENÉREM ŠPIČKOVÝCH HOKEJISTŮ A BYL SE PODÍVAT NA OLYMPIJSKÝCH HRÁCH V SOČI.

